

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
РІВНЕНСЬКЕ ВІДДІЛЕННЯ МАЛОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ

**І оживе на полотні людське життя
(за творчою спадщиною Кете Кольвіц)**

**Und lebt auf dem Bild das menschliche Leben auf
(nach dem Schaffen von Kahte Kollwitz)**

Роботу виконала
Ворожбит Ірина Миколаївна,
учениця 10-А класу Соснівського
НВК „гімназія -загальноосвітня
школа І ступеня”

Вчитель
Ворожбит Наталія Степанівна,
вчитель німецької мови

Зміст Der Inhalt

Вступ	
Der Einsatz.....	4
Основна частина	
Der Hauptteil.....	7
1 Кете Кольвіц і епоха	
Kahte Kollwitz und die Epoche.....	7
2. Трагічна боротьба за свободу в циклі „Селянська війна”	
Der tragische Kampf um die Freiheit in der Bildfolge “ Der Bauernkrieg”.....	9
3. Біль і горе безглуздої війни (цикл „Війна”)	
Der Schmerz und der Kummer des unsinnigen Krieges (die Bildfolge “Der Krieg”.....	12
4. Голий вираз людських почуттів (цикл „Голод”)	
Der blosse Ausdruck der menschlichen Gefühle (die Bildfolge “ Der Tod”.....	13
5. Трагічне втілення смерті на полотні (цикл „Смерть”)	
Die tragische Verkörperung des Todes auf dem Bild (die Bildfolge “ Der Tod”.....	14
6. Перемога життя- лебедина пісня Кете Кольвіц	
Der Sieg des Lebens – der Schwanengesang von Kahte Kollwitz.....	15
Висновки	
Die Schlussfolgerungen.....	16
Список використаної літератури	
Die Lieste der ausnutzlichen Literatur.....	17
Додаток	
Die Anlage	

Словник термінів та понять

Der Wortschatz der Begriffe und der Fachwörter

Катаклізм - руйнівний переворот, катастрофа.

Канон - твердо установлене правило, установлена форма.

Графіка - вид образотворчого мистецтва, основними зображальними засобами якого є малюнок, виконаний на папері, тканині і т. ін. олівцем, пером, пензлем, вуглиною або відтиснутий на папері з спеціально підготовленої форми; твори цього мистецтва.

Ксилографія – 1.Гравірування на дереві.

2.Гравюра на дереві й відбиток такої графюри.

Літографія – 1 .Спосіб плоского друку, при якому для виготовлення форми використовують літографічний камінь з нанесеним на нього малюнком.

2.Відбиток, одержаний у такий спосіб.

Офорт — 1. Спосіб поглибленого гравірування на металі за допомогою кислот.

2. Гравюра на міді або цинку з малюнком, протравленим кислотами, а також друкарський відбиток з такої графюри.

Офортист — Художник - гравер, фахівець з офорта.

Лист - тонкий, щільний шматок або шар якого-небудь матеріалу(паперу, заліза, фанери і т. ін.).

Експресія — сила вираження, вияву яких-небудь почуттів, переживань; виразність.

Тека - те саме, що папка, портфель.

ВСТУП

DER EINSATZ

Термін мистецтво відноситься до фундаментальних в сучасній науці. Важко знайти будь-яке інше поняття, яке б володіло таким багатством змісту. Різноманітність його трактовок пояснюється перш за все тим, що мистецтво відображає глибину людського буття. В тій мірі, в якій невичерпною багатогранною є людина, багатогранне, багатоаспектне і мистецтво.

Мистецтво - вища форма естетичного освоєння дійсності. І саме будучи вищою формою прояву естетичного, воно займає особливе місце в естетиці, містить у собі величезний арсенал художніх творів різних видів і жанрів, історичних епох і напрямків.

Предметом мистецтва, як і предметом науки, є дійсність, реальний світ, природа, суспільство, людина. Однак на відміну від фізика і хіміка, біолога і геолога художник пізнає природу в її співвідношенні з людиною, у її ціннісному значенні. Так природа під пензлем художника розкривається такою, якою її бачить, емоційно сприймає і духовно осмислює живописець. Михайло Пришвін писав, що природу він розуміє як дзеркало душі людини.

Звідси завдання художника - шукати і відкривати в природі прекрасні сторони людської душі.

Художнє пізнання орієнтоване на пізнання духовного життя людини і суспільства як на головну і кінцеву мету, тоді як пізнання матеріального буття природи і людини є лише засобом досягнення цієї мети. Закономірно виникає питання: що цікавить художника в тому, чий портрет він пише? Зовнішність чи внутрішній світ людини, її фізичне буття чи духовне життя? Мета портрета є пізнання внутрішнього, духовного, психологічного світу Людини. Зовнішнє ж пізнання необхідне мистецтву лише тому, що без цього мистецтво не відкриває нові закони, не встановлює нові факти. Це завдання науки. Але якщо мистецтво і відкриває факти наукового знання, то це не мета його, а побічний результат.

Завдяки мистецтву ми розуміємо моральну природу науки, різних по характеру людей, що займаються нею. Мистецтво відкриває нам внутрішній світ людини у всьому її багатстві і відкриває в ній нове, несподіване, не помічене нами. Мистецтво дає знання про життя, про складні людські відносини. Воно вчить розуміти інших людей і самого себе, вчить жити, будить у людині людське. Отже предметом мистецтва є людина.

Саме тема людини зацікавила мене у творчості К. Кольвіц. На мій погляд, це досить актуальна тема у наш час: коли люди, маючи всі умови для гарного життя, забувають про такі прості людські цінності як доброта, співчуття, забувають про своє національне коріння, про свою історію, втрачають духовність. А мистецтво у будь-якому своєму прояві позитивно впливає на людину.

Як це прекрасно: спостерігати як оживає під пензлем художника полотно. Яку отримуєш насолоду, коли, дивлячись на картину, бачиш не лише малюнок, певні образи, а відкриваєш для себе внутрішній світ художника, особливості цілої епохи.

А розглядаючи репродукції Кете Кольвіц (навіть, не знаючи нічого про її життя, про її країну), перед нашими очима послідовно вимальовується доля цілого народу, цілої епохи. І завдяки творчості художниці ми ніби разом з нею переживаємо ті часи: страждання голодних дітей, вбитих горем батьків, замучених важкою працею робітників і селян. Дякувати Богові, наше покоління не знає, що таке голод, війна, втрата близьких людей на цій безглуздій війні, важка даремна праця... Але це пережили наші прадіди і діди, які воювали під час Другої світової війни, які пізнали голод в довоєнні і післявоєнні роки, які все життя важко працювали.

Кете Кольвіц у своїх роботах розкривала образи матерів, які втратили своїх синів на війні, вона малювала дітей, які страждали від голоду.

І саме тему матері і дитини я намагатимуся прослідкувати у своїй роботі, дослідити зв'язок між історичними подіями початку ХХ століття в Німеччині та творчістю Кете Кольвіц, яка є досить відомим графіком, скульптором в німецькому мистецтві.

Я досліджувала найбільш відомі роботи художниці, а саме цикли „Селянська війна”, „Війна”, „Голод”, „Смерть”.

Даний матеріал можна використовувати як на уроках німецької мови, так і на уроках образотворчого мистецтва, естетики, при організації позакласної роботи з іноземної мови.

Працюючи над науково-дослідницькою роботою, я намагалася опрацювати якомога більше літератури, щоб глибше розкрити дану тему. На жаль, літератури по даному питанню я віднайшла дуже мало. Зробила висновок, що ще не до кінця досліджена постать Кете Кольвіц, як багатогранної особистості: художника -графіка, скульптора і живописця на початковому етапі своєї творчості.

Мене зацікавили видання:

"Художники ХХ століття. По сторінках журналу "Творчість", Радянський художник, Москва, 1974 рік, укладач Акімова І. Г. "Маленькі книжки. Видання різних років, підготовлені до друку сином Кете Кольвіц Гансом Кольвіц після смерті матері. 1948, 1952, 1957, 1959, 1963 роки.

Маленькі книжки, їх називають заповітом серця. В них важке життя художниці, про яке вона розповіла сама. Виписки із щоденників, які вона почала вести в сорок два роки.

Спогади. Листи, вперше надруковані в кінці 1966 року.

Кете Кольвіц відкладала гравірувальну голку і змінювала лінію на слово, намагалася сказати багато про що коротко і просто".("Художники ХХ століття. Сторінками журналу "Творчість", 20 ст.).

В інтернеті я знайшла цікавий матеріал Богданова П.С., Богданової Г.Б. "Кете Кольвіц", в якому описано життєвий і творчий шлях художниці.

Про особливості мистецтва трактується в книгах: "Естетика: підручник під редакцією професора Левчук Л.Т., К., 1991 рік.

ОСНОВНА ЧАСТИНА DER HAUPTTEIL

Кете Кольвіц і епоха

Kahte Kollwitz und die Epoche

Мистецтво Кете Кольвіц і інших відомих майстрів ХХ століття надзвичайно напружене, складне, нерідко протиречиве, а іноді і драматичне, так само і час, в який вони творили.

Цей час було відмічено в історії людства глобальними суспільними катаклізмами. Численні революції, перевороти, дві світові війни не лише забрали мільйони людських життів, перевернули долі країн і народів, змінили уяву про світ і про роль людини в ньому, але викликали і переоцінку людських естетичних цінностей.

Ці всі події не могли не відбитися на шляхах розвитку образотворчого мистецтва, бо як тонко відмітив поет М. Волошин "художники - очі людства".

Творча і особиста доля видатних майстрів мистецтва з'єднана в єдине. Існуюче порою повсякденне уявлення про богемне життя художників, повне радощів насолод, безпідставне. Частіше їхнє життя було наповнене важкими сумнівами пошуками і довгою наполегливою працею. Адже деякі картини писалися роками і навіть десятиріччями.

Заради творчості багато живописців і скульпторів відмовляли собі у всьому, забувавши про сімейне щастя, прості людські радощі і благополуччя. Це були творці нового мистецтва, яке йшло в розріз з суспільними канонами, відображаючи свою епоху. „Всі художники несуть печать своєї епохи, але великі художники - це ті, які відмічені нею найбільш глибоко” - сказав Матіс.

Зв'язок з епохою проявляється в мистецтві ХХ століття багатьма гранями, виступає в самих різноманітних формах. Іноді він послідовний, відкритий, прослідковується чітко і ясно. Такою є високо громадська графіка Кете Кольвіц, яка відображає життя простого народу, боротьбу робочого класу. В її яскраво емоційних

творах звучить глибоке співчуття пригніченим, протест проти жорстокості і насилля.

Художницю хвилюють найбільш актуальні життєві питання і події сучасності: "Я завжди вважав і вважаю, що художники, які живуть і працюють в області духовних цінностей, не повинні залишатися байдужими до суперечностей, в яких іде мова про найбільші цінності людської цивілізації" — ці слова Пікало містять оцінку ролі мистецтва в суспільстві. І цю позицію розділяло багато митців. Адже проблема "художник і епоха" наповнюється особливим значенням в переломні моменти історії, в роки суворих випробувань для всього людства, коли "великі цінності цивілізації" дійсно стояли під загрозою знищення, коли саме життя висувало перед майстрами культури жорстоку альтернативу: мир, прогрес гуманізм чи війна, фашизм, насильство.

Звернутий до совісті всіх людей землі голос великих художників ХХ століття, які протестували проти духовної порожнечі, приниження людської гідності, пролунав досить гучно і чітко. Про це говорять їх суспільні позиції і їх твори. Про це говорять і твори Кете Кольвіц.

Художниця завжди залишалася сама собою — художником — борцем, борцем за правду, за гуманізм, за справедливість, за мир. Її мистецтво з'єднане невидимими ниточками з національними джерелами, національним корінням.

В день, коли Кете Кольвіц повинно було виповниться 78 років, майже всі газети надрукували вітальні статті. І, лише, через дев'ять днів люди дізналися, що видатної німецької художниці вже більше півтора місяця немає. Її не стало 24 квітня 1945 року, і звук похоронного дзвону в каплиці Моріцбургського кладовища злився з гулом фронту, що впритул наблизився. Кете Кольвіц, яка так любила мир, вимушена бігти з Берліна в далекий Моріцбург, де і померла. На скромній труні лежала зелена гілочка, а з близьких на похоронах були дочки її первістка, за яким вона дуже сумувала в останні дні свого життя. «Війна переслідує мене до кінця». Ці слова, написані родичам незадовго до смерті, стали пророчими. Вона дуже гостро, експресивно сприймала і передавала в своїх ксилографіях, літографіях, малюнках

жахи війни і трагедію знедолених людей, нескінченно любила людей і вірила в перемогу добра і світла.

2. Трагічна боротьба за свободу в циклі „Селянська війна”

Der tragische Kampf um die Freiheit in der Bildfolge “ Der Bauernkrieg”

Кете була п'ятою дитиною Карла Шмідта і його дружини Катеріни, вродженою Рупп. З'явилася на світ 8 липня 1867 року.

Батько, Карл Шмідт, був для свого часу особливою постаттю: витримавши іспити на посаду рефендарія, він вважав за краще стати каменярем і будувати будинки, тому що по своїх поглядах і переконаннях не міг бути суддею в тодішній Пруссії. Батько рано помітив художню обдарованість своєї дочки Кете, радів цьому від щирого серця і хотів допомогти їй стати художницею.

Близьких, сердешних відносин з матір'ю у дівчинки не склалося. Навіть в старості вона говорила про «віддаленість мадонни.» Більш тісні відносини зв'язували Кете з дідусем Руппом. Він імпонував їй своєю мужністю. Дідусь Юліус Рупп вивчав історію і філософію. Коли ще був молодим вчителем, відрізнявся тим, що отримав право викладати у всіх класах гімназії. Його прогресивний образ думок і їх відкритий вислів вражали.

Перші уроки образотворчого мистецтва Кете брала у офортиса Р.Мауера. Вона малювала голови людей за зразками і з гіпсових скульптур.

Коли в 1885 році вісімнадцятирічна Кете Кольвіц вперше приїхала з Кенігсберга до Берліна, обстановка там була дуже напруженою. На молоду художницю дуже вплинув в цей період швейцарський художник Карл Штеуффер - Берн. Він познайомив Кете Кольвіц з гравюрами Макса Клінгера. Його цикл «Життя» сильно схвилював молоду дівчину. Штеуффер наполегливо порадив їй зайнятися графікою, хоча до цього її більше привертало живопис.

Вплив Клінгера виявився вирішальним. Його твір про живопис і малюнок, який якраз вийшов у світ, став для Кете вирішальним поштовхом. Тепер вона остаточно

усвідомила те, про що дотепер лише здогадувалася. Вона вирішила зайнятися графікою.

Весною 1891 року Кете Кольвіц з чоловіком переїхала до Берліна, де доводилось стикатися з пацієнтами свого чоловіка (він був лікарем) - простими робітниками. Вона знайомилася з прагненнями, маленькими радощами, турботами і боротьбою простих чоловіків і жінок. Незадовго до народження своєї першої дитини Кете Кольвіц створила прекрасний «Автопортрет», а на початку травня 1892 року почала офорт «Зустріч», який можна вважати свого роду її виходом в світ мистецтва.

Рік потому Кете отримала медаль на конкурсі в Дрездені, де, крім того, її гравюри були придбані гравюрним кабінетом Дрезденської галереї. Це була велика честь, оскільки за життя художника такі придбання зазвичай не робилися.

Незабаром у Кете Кольвіц з'явилася ідея нового великого циклу «Селянська війна». Перш ніж приступити до цієї роботи, вона створила ряд значних гравюр, що не входять в який - небудь цикл. Особливо цікавив створений в 1900 р. офорт «Розтоптані», який складався з трьох частин. Вік створений, очевидно, під сильним впливом Клінгера. Кете Кольвіц звернулася до мови символів, і роботи ці явно випадають з її звичайної манери. Пізніше вона сама визнала, що тільки ліва частина офорту, виявилася художньо спроможною. На ній зображена потреба робочої сім'ї. Існує олівцем виконаний малюнок Кольвіц до цієї роботи: дві руки матері, які дбайливо тримають голівку улюбленої дитини. Тут, власне, вперше Кольвіц розкрилася у всій її величі - матері.

В 1902 р. Кете Кольвіц приступила до роботи над «Селянською війною» (за замовленням Об'єднання історичного мистецтва). Спочатку вона зробила багато нарисів і малюнків з натури.

У Кольвіц Селянська війна розгортається у справжній епос, повний глибокого і мужнього трагізму. Вона створює величну розповідь про трагічну боротьбу за свободу.

В 1903 р. виник перший лист серії. Це взагалі найсильніша робота циклу

«Селянська війна» і зображує вона «Прорив». Цікавий той факт, що художниця, порушуючи порядок серії, першим закінчила цей лист, а не лист «Орачі» над яким вона раніше багато працювала. Порядок листів циклу такий: лист перший «Орачі» (1906 р.) - двоє селян, як худоба, нелюдськими зусиллями тягнуть плужок на фоні поля, над яким нависло темною хмарою небо; лист другий - «Згвалтована» (1905 р.), на якому показана жорстокість проходячої по країні ворожої селянам армії солдат; лист третій - «За відточенням коси» (1905) – розлючена селянка відточує косу, а її погляд ніби говорить, що народ має терпіння, проте не безконечне. Зріє непокора, бунт, незгода проти цієї жорстокої війни; лист четвертий зображує селян («Озброєння в підвалі» 1902р.), що озброюються, потім слідує «Прорив» (1905); шостий лист - «Після битви»(1907). «Скорбота завжди темна» - сказала якось Кольвіц. В початковому варіанті малюнку трагічна фігура жінки шукає серед груди мертвих тіл загинувших сина чи чоловіка. В кінцевому варіанті все відбувається вночі при тьмяному світлі ліхтарика. Це збільшує трагізм почуттів, які викликає ця робота. Цей листок міг би бути закінченням циклу, але художниця закінчує тему інакше. Заключний лист - «В'язні»(1908 р.), який показує кривавий кінець повстання. Але скільки в цій масі фігур, які тісно туляться одне до одного, непокірної, впертої сили, скільки в цих коренастих похмурих чоловіках людської мужності.

Всі роботи серії «Селянська війна» виконані з широким композиційним розмахом. Фігури вільно розташовані в просторі листа.

Під час роботи над циклом Кольвіц отримала від К.Клінгера премію «Вілла Романа» - художник М. Клінгер купив у Флоренції будинок і надавав обдарованим людям можливість протягом цілого року безкоштовно в ньому жити і працювати.

Після створення циклу «Селянська війна» К. Кольвіц потрапила в перші ряди німецьких художників - графіків.

У подальші роки творча манера К. Кольвіц змінювалася, композиції ставали більш продуманими і цільними. Все частіше вона звертається до зображення матері з дитиною.

Працюючи над роботою, я мала можливість перечитати записи із щоденника художниці, який вона вела з 1909 року. Ці записи дозволяють нам заглянути в її думки і задуми, по них можна в якійсь мірі тлумачити багато створених нею робіт. Якщо донині в своїх циклах вона розробляла історичні теми, зображувала пролетарських жінок або намагалася осмислити загальнолюдські проблеми, як, наприклад, тему матері і дитини, то з 1910 року художниця все частіше звертається до сучасності. Офорт більш не задовольняв художницю: „Я вважаю, що я в своїх роботах повинна стежити за тим, щоб вони у все більш лаконічній формі містили те, що в них зараз надмірно деталізується”.

3. Біль і горе безглуздої війни (цикл „Війна”)

Der Schmerz und der Kummer des unsinnigen Krieges (die Bildfolge “Der Krieg”)

Наступив 1914 рік і разом з ним велика безжальна війна. На початку серпня, коли вона почалася, К. Кольвіц разом із чоловіком була в Кенігсберзі, де з номеру готелю чула спів солдатів, які проходили вулицею. Після того, як через два дні перебування на фронті загинув Петер, улюблений син К. Кольвіц, у художниці відбулася криза світогляду. Горе поставило перед нею нову важливу задачу в творчості. Вона захотіла створити сину пам'ятник і працювала невпинно. Спочатку припускала, що пам'ятник повинен бути зведений тільки на згадку про Петера, потім вирішила присвятити його добровольцям, і нарешті, взагалі молоді, обдуреній і безцільно принесеної в жертву. До кінця війни пам'ятник був далекий від завершення.

20 - ті роки були для К. Кольвіц часом активної і суспільної діяльності. В 1922 році вона почала роботу над новим циклом, в якому переосмислювала свіжі страшні переживання останньої війни, від яких ніяк не могла звільнитися. До циклу увійшли сім листів - «Жертва», «Добровольці», «Батьки», «Вдова - I», «Вдова - II», «Матері» і «Народ». Фінальний лист «Народ» дає нам ідейний ключ до всього циклу. Художниця не боїться експресії форм - масивної пластики образів, які зображені на різкому контрасті чорного і білого, пронизуючої патетики поз, жестів, міміки. Але в

цих фігурах немає нічого схематичного, мертвого. Вони ніби тріпочуть життям. Це частково відбувається тому, що для Кольвіц головне, щоб навіть саме узагальнення мало одне значення: чіткіше, яскравіше, сильніше донести до глядача людський зміст свого мистецтва. Не виняток і роботи «Матері» і «Батьки». Ці листи схожі своїм горем, яке так і кричить, волає до небес.

Матері, батьки туляться одне до одного, їх еднають сльози, відчай, сум, скорбота за їхніми дітьми, яких безжально забрала нікому непотрібна війна. В цих роботах сильно дали про себе знати заняття К. Кольвіц скульптурою: зображення замкнуті, замкнуті в своїй формі, в них є щось монументальне.

«...Зараз я нарешті закінчила серію гравюр на дереві, які в певній мірі говорять про те, що хотіла б сказати Я. Це вісім листів: «Жертва», «Добровольці», «Батьки», «Матері», «Вдови», «Народ». Ці листи повинні бродити по світі і сказати всім людям: так це було, це все, ми перенесли в невимовно важкі роки...» 23 жовтня, 1922 р. («Художники XX століття. Сторінками журналу «Творчість», ст.22)

4. Голий вираз людських почуттів (цикл „Голод”)

Der blosse Ausdruck der menschlichen Gefühle (die Bildfolge “ Der Tod”)

В 1924 році підприємці хотіли відмінити восьмигодинний робочий день, з такою працею завойований робітниками в перші післявоєнні роки. Інфляція досягла вищої крапки. Потреба простих людей була невимовно великою. І художниця знову не залишилася осторонь цих подій. В цих умовах Кольвіц створила плакат «Діти Німеччини голодують.» На ньому діти вимагаючи допомоги, високо піднімають порожні миски...

Тоді ж з'явилася тека літографій під назвою «Голод». Для неї Кольвіц створила лист «Хліба!» На листі двоє дітей чіпляються за спідницю, кусають руки матері і плачуть від голоду. А мати ховає обличчя не в змозі дивитися на голодних, змучених дітей. І ніби сам відчуваєш їх біль і чуєш їх крик: Хліба! Це полотно потрясає всіх голим виразом людських відчуттів.

В 1927 р. число безробітних в Німеччині досягло шести мільйонів чоловік. Країна знаходилася на самому піку убогості і голоду. К.Кольвіц створила в ці роки лише декілька значних графічних творів: усамітнівшись в своїй майстерні, вона невпинно працювала над «Пам'ятником полеглим» для солдатського кладовища.

Остаточний варіант - дві окремі фігури, що зображали матір і батька, - був нарешті близький до завершення, але залишилося ще щось, що здавалося Кольвіц не зовсім вирішеним. Раптово їй прийшла в голову думка додати обличчю матері свої риси, а обличчю батька риси свого чоловіка. Художниця в цей завершальний період нікого не пускала в свою майстерню. Навіть своїх близьких. На початку 1931 р. скульптури були показані на весняній виставці в Академії. Обидві фігури, результат наполегливої, більш ніж п'ятнадцятирічної праці, були художньою сенсацією цього дня і отримали високу оцінку колег.

5. Трагічне втілення смерті на полотні (цикл „Смерть”)

Die tragische Verkörperung des Todes auf dem Bild (die Bildfolge “ Der Tod”)

З приходом до влади нацистів для сім'ї Кольвіц, як і багатьох інших людей, настали погані часи. До цього додалося особисте горе: важка хвороба очей чоловіка, якому потрібна була терміново операція. К.Кольвіц вимушена вийти з Академії і покинула свою майстерню на Харденбергштрассе. В цей час вона почала роботу над своїм останнім великим графічним твором - циклом «Смерть» (1934 рік).

Тема смерті, до якої художниця так часто зверталася в своїй творчості; тепер в кінці її життя, була втілена в багатьох варіантах.

Цей цикл став, певною мірою, початком прощання художниці з творчою роботою графіка. У восьми літографіях з величезною силою зобразила вона смерть в різних аспектах. Для Кольвіц в цьому циклі головне було не в розкритті художніх можливостей, а в передачі мужнього художнього знання. Подібні твори міг створити тільки той, хто будучи зовсім близько до смерті, вже готувався до першого кроку в морок. Як зобразила вона смерть, що увірвалася в групу дітей! Як просто намалювала смерть на сільській вулиці! Кольвіц створила і інші роботи на тему

смерті. В останньому листі серії — «Заклик смерті» художниця показала саму себе. Рука смерті торкається її плеча, запрошуючи слідувати за собою. К.Кольвіц побачила себе готовою слідувати заклику, із закритими сумними очима.

Останні роки художниці були відзначені хворобами, війною і особистими трагедіями. В 1940 році помер чоловік, загинув на фронті внук.

6. Перемога життя- лебедина пісня Кете Кольвіц

Der Sieg des Lebens – der Schwanengesang von Kahte Kollwitz

В 1942 році як окличний знак з'явилася остання графічна робота Кольвіц - літографія, на якій зображена мати, що захищає своїх дітей. В ній є щось від орла, який захищає своїх пташенят. Для підпису до малюнку вона взяла цитату з «Повчання» Гете: «Насіння для посіву не повинне бути перемелене.»

Останнім часом біля Кольвіц в її добровільному вигнанні в Морінцбургзі була її внучка Ютта. В самому кінці життя К.Кольвіц написала своєму другові – 15 художнику Рейнгардту Шмідхагену: «...Я відчуваю себе «покликаною», покликаною до дії, яка саме мною, тільки мною повинна бути зроблена. І якщо я сьогодні вимушена випустити олівець з рук, то я знаю, що я зробила все, що було в моїх силах...»

Померла К. Кольвіц в Морінцбургзі 22 квітня 1945 року.

Все життя К.Кольвіц, її творчість і боротьба знаходять своє відображення в таких, на перший погляд скупих рядках, а насправді таких сильних і справедливих, які вона незадовго до смерті (в 1944 році) говорила своїй внучці Ютті : « Все могло б бути таким чудовим, якби не було безумства війни. Не кажи : війни бувають завжди, цим ти мене не переконаєш. Війни, мабуть, але не Ця війна !.. Але колись виникне новий ідеал і покінчить з усіма війнами... З цим переконанням я і помру. Для цього треба буде дуже попрацювати, але цього досягнуть... Це нова ідея, ідея братства людей...» (Художники хх століття. Сторінками журналу « Творчість», ст.26.)

ВИСНОВКИ

DIE SCHLUSSFOLGERUNGEN

Кете Колвіц талановита німецька художниця, графік, скульптор, яка все своє життя присвятила народу.

Її роботи є точним і емоціональним відображенням історичних подій в Німеччині на початку ХХ століття.

У своїх роботах вона звертається до теми людини, матері, дитини, долі молоді під час війни і післявоєнний час.

У моїй роботі я прослідкувала зв'язок між розвитком історії в країні і роботами Кете Кольвіц. Я дійшла висновку: оскільки вона жила і працювала в кінці ХІХ і на початку ХХ століття, а цей час був насичений революціями, війнами, голодом і стражданнями людей від важких економічних умов в Німеччині, то художниця не залишалася осторонь жодної з цих подій. Її творчість можна назвати „очима” того часу.

А саме я опрацювала такі цикли художниці, як „Селянська війна”, „Війна”, „Голод”, „Смерть”.

Слова свого дідуся „Талант – це покликання” вона пронесла в своєму серці через все життя і до остатніх днів була вірна своєму завданню, яке поставила перед собою – служити людям. Це покликання вона виконувала з великим талантом. І померла з вірою в мир і життя на землі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ
DIE LIESTE DER AUSNUTZLICHEN LITERATUR

- 1 . Богданов П.С., Богданова Г.Б. Кете Кольвіц.- із інтернету
2. Камю А. Міф про Сізіфа. – Москва : Радянський художник, 1974
3. Левчук Т.К. Естетика.- Луцьк: Твердиня, 2005
4. Художники ХХ століття / Упоряд. Акімова І.Г.- Москва:
Радянський художник, 1974

ДОДАТОК

Кете Кольвіц. Автопортрет. 1927

Кете Кольвіц. Ескіз і графюра „Розтоптані”. 1990

Кете Кольвіц. Народ. Из циклу „Війна”. 1922-1923

Кете Колвіц. Хліба!. 1924

Кете Кольвіц. Орачі. Із серії „Селянська війна”.1906

Кете Кольвіц. Миський притулок. 1926

Кете Кольвіц. Матері. Із циклу „Війна”. 1922-1923

Кете Колвіц. Батьки. Із циклу „Війна”. 1923

